

Jamsai
บอัสกะ
ทดลองอ่าน
หนูจะไม่ทน!

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

นัทธินา (นัธ)

"ถ้าได้จูบบอสสักครั้ง มะลิจะตั้งใจทำงานเป็นเท่าตัวเลยนะคะ"

ไม่ต้องรอให้อนุญาต หญิงสาวขยับตัวลุกขึ้นนั่งคุกเข่า โนมโบหน้าแต่ริมฝีปากกับกลีบปากหยักสวยของเขาแผ่วเบาสักครั้งสองครั้งพอเป็นพิธี ก่อนขยับตัวออกมามองเขา

แปลกที่เธอกลับรู้สึกว่าเขาหน้าแดง แต่พอเธอสะบัดศีรษะอีกรอบก็เห็นว่าเขายังนอนนิ่งอยู่เช่นเดิม

"ขออีกนิดนะคะบอส"

และแล้วมาลินีจึงเริ่มแตะเล็มกลีบปากล่างของเขา หยอกเย้าดูตึงเหมือนผึ้งน้อยตอมน้ำหวานจากดอกไม้ครั้งแรกแล้วครั้งเล่ารวบรวมรอยมานาน พอได้โอกาสจึงไม่ยอมหยุดปล้นจูบเจ้านายง่าย ๆ

แต่เหตุใด...ช่วงกำลังคลาไรมีฝีปากออกนั้น มาลินีกลับรู้สึกรากับว่าเธอถูกกัดกัด...แบบที่ริมฝีปากของเธอถูกดูดตึงให้ไม่อาจล่าถอยไปจากการแอบปล้นจูบความรักที่อัดแน่นอยู่ในหัวใจมั่วร้ายให้เธอฉวยโอกาสที่หาได้ยากยิ่งจูบกลับไปแบบงงๆ

นานรวบรวมชั่วกับชั่วก็ลืบทกว่ามาลินีจะเป็นอิสระ ริมฝีปากของเธอบวมเจอนั่งคุกเข่ากะพริบตาปริบๆ มองเจ้านายที่ยังนอนนิ่งไม่ไหวติง

"บอส!"

บอสคะ ภูเขาไม่ทน!

นัทริมา (นัธ) เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2537-6

ภาพประกอบ Mihai Simonia / Shutterstock.com
iravgustin / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 329 บาท

พื้พื้

กระดาษหนอมลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

'นัทธิดา' ขอส่งท้ายปีเก่า ต้อนรับศักราชใหม่ด้วยผลงานเรื่องที่สอง ภายใต้นามปากกาใหม่ นักอ่านหลายท่านอาจไม่คุ้นว่านัทธิดาคือใคร แท้จริงแล้วนี่คือนามปากกาของ 'นัธ' นักเขียนคุณภาพคนเดิมของ LOVE นั่นเอง

หลังจากประเดิมนามปากกานัทธิดาด้วยเรื่องราวสุดแสนเข้มข้นไปใน 'เพลิงธูลี' คราวนี้ก็กลับมาพร้อมผลงานใหม่ 'บอสคะ หนูจะไม่ทน!' นัทธิดาจะพานักอ่านทุกท่านมาร่วมลุ้นไปกับเรื่องราวความรักของ 'มาลินี' สาวอวบหน้าใสผู้ตกหลุมรัก 'เจตต์' นักธุรกิจหนุ่มสุดเย้ายิ่งที่แม้จะมีความเขยอยู่ในตัว แต่กลับยิ่งสร้างเสน่ห์จนสาว ๆ ต่างหมายปองมาถึงแปดปี! ทว่าด้วยฐานะของเจ้านายลูกน้องและความแตกต่างของชาติตระกูลของทั้งคู่ทำให้เกิดเป็นอุปสรรคใหญ่ คุณหญิงย่าได้จัดหาคู่หมั้นคู่หมายเตรียมไว้ให้เจตต์แต่งงานเพื่อสานต่อธุรกิจของตระกูลธนกัถ์วงศ์ มาลินีจึงทำได้แค่แอบรักบอสหนุ่มอยู่เงียบๆ และมีเพียงความหวังว่าสักวันบอสสุดที่รักจะมีเธออยู่ในสายตา

สุดท้ายมาลินีจะก้าวข้ามอุปสรรคและยืนหยัดต่อรักแท้แปดปีนี้ได้อย่างไร หรือเธอจะต้องกลายเป็นคนแพ้ที่ได้แต่แอบรักเขาต่อไป เราไปติดตามเรื่องราวของพวกเขากันเลยดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'นัทธิมา' เริ่มหัดเขียนนิยายจริงจังตอนมัธยมปลายค่ะ จากเขียนเล่นๆ เขียนกับเพื่อนในห้อง ไปๆ มาๆ ก็ปรากฏว่าชอบจริงจัง เลยตั้งใจว่าสักวันจะเป็นนักเขียนให้ได้ ทว่าระยะทางกว่าจะไปถึงเป้าหมายของคนเราไม่เหมือนกัน บางคนอาจจะพุ่งตรงสู่สิ่งที่ฝัน สำหรับนัทธิมาเรียกว่าอ้อมโลก กว่าจะมีนิยายรักเรื่องแรกออกมาก็นานทีเดียวค่ะ

นิยายรักเรื่องแรกคือ 'ให้รักเคียงเรา' ค่ะ จากนั้นก็เขียนนิยายรักมาเรื่อยไล่มาตั้งแต่ 'จับรัยมาชนรัก' 'หมั่นด้วยใจหมายด้วยรัก' 'เล่ห์ล่อมรัก' 'พลอยเหลี่ยมเพชร' 'กลบุษบา' 'สาปกานดา' 'ลูกเบ็ดซินเดอเรลล่า' 'บุหลันมนตรา' 'เพลิงธุลี' และ 'บอสคะ หนูจะไม่ทน!' ที่คุณผู้อ่านถืออยู่นับเป็นเล่มที่ 11 ค่ะ ขอบคุณที่ติดตามกันมาอย่างต่อเนื่องนะคะ

เฝ้าท์มอยกันได้ที่ Facebook นัทธิมา <https://www.facebook.com/nutthima.author> ค่ะ

นัทธิมา

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

แปดปีแล้วที่เธอไม่อาจจะสายตาไปจากผู้ชายคนนี้!

มาลินีเจอเขาครั้งแรกตอนเรียนอยู่ปีหนึ่งกำลังจะขึ้นปีสอง กัลยา เพื่อนสนิทสุดซึ้งซึ่งรู้จักกันมาตั้งแต่ชั้นประถมชวนเธอไปงานจ๊อบแฟร์ของมหาวิทยาลัยที่จัดขึ้นในหอประชุมใหญ่ วันนั้นเธอไม่ได้ตั้งใจจะไปฟังบรรยายหรอก แต่ถูกเพื่อนลากเข้าไปมากกว่า

'เราเพิ่งจะปีหนึ่งเองนะแก้ว ไปทำไมเนี่ย' มาลินีท้วงท้วงที่ยังมีแก้ว ชานมไปมุกโปะวิปครีมอยู่ในมือ

'ก็ต้องวางแผนไว้ก่อนปะ อีแค่สามปีจะจบแล้ว ฟังๆ ไว้เผื่อได้อะไรบ้าง'

'จั้นแกเข้าไปจองที่ให้ก่อนแล้วกัน เดี๋ยวฉันตามไป ชานี้แก้วละตั้งห้าสิบบาท วิปครีมยังไม่ได้แตะเลยจะให้ทิ้งก็เสียดาย'

มาลินีโบกมือไล่เพื่อนพาลงละเลียดวิปครีมเนียนุ่มโรยผงซินนามอนด้วยความเสียดาย ก่อนดูดชานมอีกอีกใหญ่จนหมดแก้ว

จังหวะที่เธอกำลังเอี้ยวตัวมองหาถังขยะ สายตาเจ้ากรรมดันไปสะดุด

เข้ากับเรือนร่างกำยำสูงใหญ่ในชุดสูทสีกรมท่าที่กำลังเดินออกมาจากห้องรับรองข้างหอประชุม

สะโพกสอบ ก้นตึงแน่น ออกผาย ช่วงไหล่กว้างบึกบึนรับกับสูทที่สวมใส่

มาลินีถึงกับอ้าปากค้างเมื่อเห็นโครงหน้าบึกบึน ประดับด้วยริมฝีปากหยักสายน่าจูบ จมูกโด่งงุ้มเข้าเล็กน้อยเหมือนจมูกเหยี่ยว กรอบตาเรียวยาว ช่อนดวงตาสีดำเปล่งประกายคมกล้าไว้

ดูเหมือนเขาจะสัมผัสได้ว่าถูกเธอจับจ้องจึงหันกลับมามองก่อนกระตุกยิ้มเป็นรอยยิ้มเจ้าเสน่ห์ที่สั่นคลอนหัวใจของนักศึกษาปีหนึ่งจนแก้วชาหมดไข่มุกว่างเปล่าในมือสั่นระริก

ทั้งที่เขาเดินตามคณบดีเข้าหอประชุมไปแล้ว แต่หัวใจของสาวน้อยวัยสิบแปดปียังเต้นกระหึ่ม และไม่มีที่ท่าว่าจะสงบลงง่ายๆ

'แก...ฉันเจอแล้ว' มาลินีรีบนั่งลงข้างเพื่อนสนิทพลงซี่มือไปยังชายหนุ่มในชุดสูทสีกรมท่าที่นั่งอยู่แถวหน้าเวที

'เจออะไรของแก'

'พ่อของลูก! ฉันเจอแล้ว'

ยังไม่ทันขาดคำเขาก็ก้าวขึ้นไปบนเวทีตามคำเชิญของพิธีกรท่ามกลางเสียงฮือฮาของนักศึกษาสาว

'หล่อไม่บันยะบันยังแบบนี้ ลูกของฉันออกมาคองหน้าตาดีเหมือนพ่อเนอะ'

กลายแบ่ปาก เหลือบตาขึ้นมองบน 'นี่แกตื่นรึยังมะลิ ถ้ายังจะได้ช่วยเขย่าให้ตื่น'

มาลินีหน้าง้ำ ย่นจมูกใส่เพื่อนสนิท ก่อนพุ่งความสนใจไปยังชายหนุ่มรูปงามบนเวที

อาจารย์ชายซึ่งรับหน้าที่พิธีกรในงานแนะนำว่าเขาชื่อ เจตต์

ธนกัธังวศา เป็นทายาทรุ่นที่สามของบริษัท เจ.ซี.กรุ๊ป ถูกเชิญให้มาบอกเล่าประสบการณ์การทำงานด้านไฟแนนซ์ที่อเมริกา ก่อนหันมาจับธุรกิจแอฟฟลิเคชันส่งอาหารและแม่บ้านออนไลน์ สร้างรายได้เป็นกอบเป็นกำโดยไม่ต้องพึ่งพาการสนับสนุนจาก เจ.ซี.กรุ๊ป ซึ่งเป็นบริษัทด้านอุปโภคบริโภคระดับต้นๆ ของประเทศไทย

ด้วยวัยเพียงยี่สิบเก้าปี เขากลายมาเป็นนักธุรกิจหนุ่มไฟแรงของเมืองไทย นิตยสารธุรกิจหลายหัวและรายการทีวีต่างๆ เชิญเขาไปสัมภาษณ์ถึงมุมมองที่มีต่อเศรษฐกิจของประเทศในฐานะคนรุ่นใหม่ แถมยังได้รับการจัดอันดับจากนิตยสารผู้หญิงให้เป็นสุดยอดหนุ่มโสดในฝันของสาวๆ ถึงสามปีซ้อน

'แกว่าเขามีแฟนรึยัง'

'มีหรือไม่มีก็ไม่เกี่ยวกับแปะ' กัลยาติดนิ้วที่หน้าผากมาลินี 'ตื่นคะตื่นบ้านมีกระจกใหม่'

'ร่ว่าย! นี่เพื่อนนะ'

'ก็ถ้าไม่ดูหนึ่งหน้ากับรูปร่าง วัดกันที่คุณสมบัติล้วนๆ นะ เขาอายุยี่สิบเก้า ส่วนแกสิบแปด ห่างกันตั้งสิบเอ็ดปี แถมเขายังเป็นนักธุรกิจไฟแรง ส่วนแกเป็นแค่นักศึกษาไฟมอด เรียนจะตกมิดกแหละ! ช่วยบอกฉันทีสิว่าอะไรจะทำให้คนระดับนั้นโคจรมาเจอกันได้'

นอกจากกัลยาจะไม่ส่งเสริมแล้ว ยังขยับดับฝันของเธอด้วย

ช่วยไม่ได้ที่มาลินีมีรูปร่างอวบอ้วนมาตั้งแต่เด็ก จำความได้ก็อ้วนกระปุกถูกราวกับกระปุกตังฉ่าย เธอถูกล้อแบบนี้ตั้งแต่เล็กจนชินเสียแล้ว คอยดูเถาะมาลินีจะพิสูจน์ว่าคนอ้วนก็มีแฟนหล่อได้เหมือนกัน

วันนั้นเจตต์ดูมีเสน่ห์มาก ทั้งท่วงท่าสง่างาม ทั้งพูดจาฉะฉานและเฉียบขาด ทำเอามาลินีประทับใจ พอออกจากห้องประชุม เธอก็คว้ามือเพื่อนสนิทลากไปที่โต๊ะรับสมัครงานของบริษัทไนเครีโอ เจ.ซี.กรุ๊ป เพื่อ

สอบถามเรื่องการรับนักศึกษาฝึกงานทันที

'อีกสองปี ไม่ต้องรีบหรอกจ้ะ แต่ถ้าอยากฝึกงานกับที่นี่จริงๆ ไว้ปีสามค่อยมาถามอีกทีก็ได้' มาลินีพนมมือไว้หลังได้รับคำแนะนำจากหญิงสาวที่ใต้รับสมัครงาน ก่อนจะหันหลังไปกลับพบแผงอกตึงแน่นเด่นหราอยู่เบื้องหน้า เธอเงยหน้าขึ้นมองดวงหน้าหล่อเหลาด้วยหัวใจเต้นกระหน่ำราวกับจะหลุดกลิ้งออกมานอกอกเสียให้ได้

'คนมาสมัครเยอะไหมธิดา'

'เยอะค่ะบอส นี่มีน้องปีหนึ่งมาถามเรื่องฝึกงานด้วยค่ะ เด็กสมัยนี้ไฟแรงจิงเลยนะคะ'

เรียวก้าวหน้าเล็กน้อย ดวงหน้าคมคายก็มัวต่ำ แววตาคมกริบฉายแวววว่า เขาจำเด็กผู้หญิงที่มีวิปคริมโปะอยู่ตรงริมฝีปากได้

'อีกสองปีเจอกันนะครับ'

มาลินียิ้มแก้มปริ แววตาเป็นประกายฉายความมุ่งมั่น

สองปีต่อมาเธอก็ได้ฝึกงานที่ เจ.ซี.กรุ๊ป พร้อมกับกัลยาตามความตั้งใจ แต่ทั้งคู่ฝึกงานอยู่กันคนละแผนก กัลยาเรียนด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอาหาร จึงฝึกงานอยู่ที่แผนกวิจัยและพัฒนา (Research and Development) หรือที่เรียกสั้นๆ ว่าอาร์แอนด์ดี ขณะที่เธอซึ่งเรียนบัญชีจึงถูกส่งไปฝึกงานในแผนกบัญชีที่ดูแลด้านเงินเดือนของพนักงานแต่งงานหลักๆ ของเธอก็ไม่พ้นซื้อกาแฟกับเอาเอกสารไปส่งให้แผนกอื่น

โอกาสที่จะได้พบหนุ่มในฝันนั้นมีแต่ศูนย์กับศูนย์

'แกจะนอยด์ทำไม ขนาดฉันอยู่อาร์แอนด์ดีนานๆ ที่ถึงจะเจอคุณเจตต์เหมือนกัน'

'แต่ก็ยังได้เจอปะ เขาเป็นคนคิดผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ให้บริษัท อย่างน้อยต้องติดต่oprสานงานกับแผนกแก แต่ฉันเนี่ยหมกอยู่แต่ในคอก ไม่มีวันได้ลิ้มตาอ้าปากพูดคุยกับเขา แล้วเมื่อไรลูกของฉันจะได้คู่แ้วๆ ละแก้ว'

กัลยาถอนหายใจเฮือก

'เป็นเอามากนะ ต่อให้ได้เห็นหน้าบอสเหมือนฉันก็เชื่อว่าแกจะมีหวังปะ
ฉันได้ยินพวกรุ่นพี่ในแผนกคุยกันว่ายังไม่เคยเห็นบอสดวงใครเป็น
กิจจะลักษณะ อีกอย่างคนระดับนั้นถ้าจะคงเขาก็คงแต่พวกเซเลบดารา
ไว้อัพเกรดโพรไฟล์ตัวเองปะ ฉันว่าแกอกหักตั้งแต่คิดจะชอบเขาแล้วละมะลิ'
'แต่ฉันรักเขาไปแล้วนะแก้ว...'

'พูดกันสักคำยังไม่เคย แกเอาส่วนไหนไปรักยะ ฉันว่าแกไปกรี๊ด
พวกรุ่นพี่ที่มหา'ลัยยังมีลุ้นเสียกว่า'

'ม่ายยย คนนี้ฉันรักจริงหวังแต่ง'

นอกจากชีวิตรักจะไม่คืบหน้าแล้ว การงานของมาลินียิ่งดูท่าจะดิ่งลงเหว
ไปตามๆ กัน เมื่อวันหนึ่งความซวยมาเยือน เธอถูกรุ่นพี่ในแผนกบัญชี
หมายหัวตั้งแต่สองอาทิตย์แรกของการฝึกงาน เนื่องจากสำเนาสลิป
เงินเดือนของพนักงานแผนกเซลล์หลุดออกไปรู้ถึงหูของพนักงานในแผนก
จนเกิดดราม่าระหว่างพนักงานด้วยกัน

รุ่นพี่ในแผนกบัญชีเข้าใจว่าเป็นฝีมือของนักศึกษาฝึกงานแต่ไม่มีใคร
ยอมรับ จึงขู่ว่าจะหากไม่ยอมรับผิดจะไม่ให้ผ่านการฝึกงานกันทั้งหมด แต่
ถ้ายอมรับจะอภัยให้ มาลินีฝึกงานในแผนกบัญชีร่วมกับเพื่อนนักศึกษา
ต่างมหาวิทยาลัยอีกสองคน แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มีใครแสดงตัวว่าเป็นคน
ทำสักที เธอเลยพาซื้อยี่ดอกยอมรับทั้งที่ไม่ได้ทำ เพราะรุ่นพี่บอกไว้ว่า
จะไม่เอาเรื่อง แต่กลับกลายเป็นว่าเธอถูกรุ่นพี่ตำหนิ

'งานง่าย ๆ แค่นี้ทำไมถึงทำเอกสารหลุดออกไปได้ คอยดูนะพี่จะฟ้อง
อาจารย์ที่ปรึกษาเธอ'

มาลินีพยายามขอโทษขอโพยและขอร้องจุนุ่นพี่ใจอ่อนไม่ไปฟ้อง
อาจารย์ที่ปรึกษา แต่ก็โดนรุ่นพี่ในแผนกหมายหัวจนกลายเป็นหมาหัวเน่า

ต้องนั่งกินข้าวคนเดียว หรือถ้าเวลาตรงกันก็จะได้ไปนั่งกินข้าวกับกัลยา

'แกไม่น่าเชื่อเลยนะมะลิ ไม่ได้ทำแล้วยอมรับทำไม'

'ฉันไม่รู้ว่ตอนนั้นอะไรสิ่งให้หลุดปากออกไปอะ แล้วพี่ที่แผนกบอกเองว่าจะไม่เอาเรื่อง เลยคิดว่ายอมรับให้จบๆ ไป แต่ที่ไหนได้...เฮ้อ เป็นคนดีนี้มันยากจังนะแก้ว'

'สังคมการทำงานก็แบบนี้แหละแก เขี่ยบหัวได้ก็เหยียบ นี่ขนาดแค่ฝึกงาน ยังไม่ได้ทำงานจริงๆ เลยนะแกยังเจอขนาดนี้'

วันรุ่งขึ้นมาลินีกำลังจะลงลิฟต์ไปกินข้าวตามลำพัง แต่แล้วจู่ๆ รุ่งพี่สาวในแผนกบัญชีซึ่งอยู่ระหว่างทดลองงานก็ลากเธอเข้าไปคุยตรงบันไดหนีไฟ

'พี่ขอโทษนะน้องมะลิ พี่จำเป็นต้องได้งานนี้จริงๆ เพราะแม่พี่ป่วยอยู่'

เรื่องราวตรามาในชีวิตของรุ่งพี่สาวถูกบอกเล่าโดยเจ้าตัวจนมาลินีสะเทือนใจ ที่แรกเธอว่าจะโกรธแล้วต่อว่าอีกฝ่ายให้เจ็บๆ แต่สุดท้ายก็ทำไม่ลง

'ไม่เป็นไรหรอกคะ มะลิสัญญาว่าจะไม่บอกใคร พี่สบายใจได้ อีกอย่างมะลิแค่มาฝึกงาน ไม่กี่เดือนก็ฝึกเสร็จแล้วกลับไปเรียน แต่พี่จำเป็นต้องทำงานเลี้ยงดูแม่ มะลิทนได้ค่ะ'

หลังจากมาลินีรีบปากไปแล้ว วันรุ่งขึ้นรุ่งพี่สาวคนนี้ก็ทำเป็นไม่เห็นหัวเธอ แถมยังนิทาเธอกับรุ่งพี่ในแผนกจนมาลินีกลายเป็นหมาหัวเน่า ร่ำร่ำจะฝึกงานไม่ผ่านด้วยซ้ำ

แต่แล้ววันหนึ่งก็เหมือนฟ้าเปิด เมื่อมาลินีได้พบกับธิดา เลขาฯ สาววัยสามสิบกว่าของเจตต์รถเสียอยู่ข้างทาง ใกล้เคียง กับอพาร์ทเมนต์ของเธอ ตอนนั้นเป็นเวลาสามทุ่มเห็นจะได้ เธอจึงเข้าไปทักทายและแนะนำตัวว่าเธอเคยพบกับธิดาในงานจ๊อบแฟร์ที่มหาวิทยาลัยและตอนนี้เป็นนักศึกษาฝึกงานอยู่ที่บริษัท พอธิดาเห็นป้ายห้อยคอนักศึกษาฝึกงานจึงรู้ว่าเธอไม่ได้โกหก เธอกับธิดาจึงคุยกันเรื่อยเปื่อยระหว่างรอให้ช่างซ่อมรถจนเสร็จ

'ทีมของบอสเป็นทีมพิเศษ ตั้งขึ้นเพื่อความคล่องตัวในการทำงานจะ'

'รวมตัวเฉพาะกิจแบบทีมอเวนเจอร์หรือคะ'

'จะเทียบอย่างนั้นก็ได้อยู่จะ ทีมของบอสจะโฟกัสไปที่การพัฒนาผลิตภัณฑ์ตัวใหม่ๆ ให้ เจ.ซี.กรุป รับผิดชอบตั้งแต่เริ่มคิดผลิตภัณฑ์ไปจนถึงประสานงานกับฝ่ายผลิตและออกเป็นแคมเปญโฆษณา พอสินค้าเริ่มติดตลาดก็ส่งต่อไปให้แผนกที่ดูแลผลิตภัณฑ์แล้วทีมก็จะเริ่มคิดสินค้าตัวใหม่ต่อ'

'สินค้าอื่นๆ ของบริษัทก็มาจากทีมนี้ใช่ไหมคะ'

ธิดาพยักหน้ายิ้มๆ

นอกจากมีบอสเป็นแรงจูงใจแล้ว ตัวงานยังท้าทายอีก แต่จะให้ถามตรงๆ มานี้ก็ไม่กล้า ดังนั้นพอลบถึงออฟฟิศมาลีนี่จึงรีบถามกัลยาว่าจะเข้าร่วมกับทีมนี้ได้อย่างไร

'เห็นพี่ๆ ในแผนกบอกว่าทีมนี้คัดแต่พวกหัวกะทินะแก ส่วนใหญ่ถ้าไม่จบนอก ก็ต้องได้เกรดไฮโซ คนอยากเข้าทีมนี้เพราะได้เงินเดือนสูงมาก แล้วโบนัสก็ให้ตั้งสิบเดือนจนถึงปีนึงเลย แต่เค้าว่ากันว่าที่ให้มากกว่าแผนกอื่นก็เพราะงานหนัก แถมบอสนี่เขี้ยวสุดๆ เคยมีบางคนได้เข้าไปทำสุดท้ายก็ร้องไห้ร้องไห้ให้ขอย้ายกลับมาแผนกปกติ บอกว่าทนแรงกดดันจากบอสไม่ไหว แต่อย่างว่าถ้าแกอยากไถ่ชีวิตบอส ต้องเข้าทีมนี้ให้ได้'

แค่ฝึกงานให้ผ่านมาลีนี่ยังคาบลูกคาบดอก ประสาอะไรกับได้เข้าทีมของบอสเจตต์ แต่ไม่รู้เหตุผลกลใด หลังจากนั้นไม่กี่วัน ลู๋ ธิดาก็มาหาเธอที่โรงอาหารของบริษัท

'พี่รู้ว่ามีอะไรมีปัญหาเกี่ยวกับแผนก จำได้ว่าฝึกงานไม่ผ่านเลยหรือ'

'ก็นิดหน่อยค่ะ แต่มะลิจะลองคุยกับหัวหน้าดูอีกที คงเคลียร์กันได้ค่ะ'

'แล้วปกติฝึกงานในแผนกเขาให้ทำอะไรบ้าง'

'มีชีรอกซ์เอกสาร ชงกาแพ แล้วก็เดินไปส่งเอกสารนิดหน่อยค่ะ'

'งานแค่นี้ทำไมถึงมีปัญหาได้ล่ะ'

'คือ...มะลิขอไม่พูดแล้วกันค่ะ มันกระทบคนอื่น เอาเป็นว่ามะลิ
ผิดเองที่ดันช่วยไปอยู่ตรงจุดนั้นพอดี'

หลังจากวันนั้นธิดาก็หายหน้าไปอีกหนึ่งวันก่อนกลับมาหาเธอพร้อม
รอยยิ้มเต็มหน้า

'ถ้าพี่จะดึงตัวน้องมะลิมาฝึกงานกับทีมพี่ น้องมะลิติดขัดอะไรไหม'

มาลินีเบิกตาโพลงด้วยความตกใจ ก่อนส่ายหน้าหรือ 'ไม่ค่ะ'

'แต่พี่บอกไว้ก่อนนะว่างานในทีมหนักมาก ๆ แล้วหลายอย่างต้อง
เก็บเป็นความลับ บอกใครไม่ได้'

'แล้วทำไมถึงเลือกให้มะลิไปฝึกงานล่ะคะ พี่ธิดาคงพอรู้ว่ามะลิ
ถูกหมายหัวเรื่องอะไร'

'มีผู้ใหญ่บอกพี่ว่าน้องมะลิออกมารับผิดแทนเพื่อน พอพี่แกล้งถาม
น้องมะลิก็ไม่ยอมบอก ทั้งที่มีสิทธิ์จะบอกเพื่อให้ตนเองพ้นผิด'

'มะลิน้ำท่วมปากนี่คะ จะบอกก็ใจไม่แข็งพอ เดี่ยวคนนั้นจะช่วย
ไปด้วย'

'นั่นแหละเหตุผลที่พี่กับผู้ใหญ่ประทับใจ'

'ผู้ใหญ่ไหนหรือคะ'

'เอาเป็นว่าผู้ใหญ่ใจดีคนนึงบอกพี่มา แล้วผู้ใหญ่ใจดีคนนั้นก็อนุมัติ
ให้น้องมะลิย้ายมาอยู่ในทีม'

มาลินีรีบพยักหน้า ตะครุบโอกาสทองไว้ทันที

ในทีมงานของบอสนอกจากบอสเจตต์แล้วก็มีธิดาเป็นเลขานุการใหญ่
ผู้ช่วยเลขานุการของธิดาอีกหนึ่งคน ฝ่ายเซลล์สองคน มาร์เก็ตติ้งสามคน
อาร์แอนด์ดีประจำทีมสองคน และฝ่ายดูแลด้านวางแผนธุรกิจอีกสามคน
ทั้งหมดนี้เรียกได้ว่าคัดมาแต่ระดับหัวกะทิทั้งนั้น

ธิดาเล่าว่าด้วยความที่ เจ.ซี.กรุ๊ป เป็นบริษัทผลิตสินค้าอุปโภคบริโภค

ทั้งอาหาร ขนมขบเคี้ยว เครื่องดื่ม ไปจนถึงผลิตภัณฑ์แปรรูปจากผลไม้ งานหลักของทีมจึงเป็นการคิดค้นผลิตภัณฑ์ตัวใหม่ๆ เพื่อตอบโจทย์ตลาดผู้บริโภคแทบทุกกลุ่ม

'บอสนะทำตั้งแต่ลงพื้นที่คุยกับกลุ่มเป้าหมายด้วยตัวเองเลยนะ แต่ช่วงหลังๆ บอสยุ่งมาก ถึงได้ให้เอเจนซี่ช่วยทำรีเสิร์ช พอได้ผลสรุปแล้วก็มาคุยกับแผนกอาร์แอนด์ดีให้ช่วยคิดผลิตภัณฑ์ที่จะทำ กว่าสินค้าแต่ละตัวจะขึ้นออกมาได้ต้องลองแล้วลองอีก ปรับแก้กันไปเรื่อยๆ เสรีก็เอาสินค้าตัวอย่างไปให้กลุ่มเป้าหมายลองชิมก่อน ใช้เวลาตั้งแต่ไม่กี่เดือนถึงจะผ่าน ยิ่งถ้าผลิตภัณฑ์ตัวไหนซับซ้อนหน่อยก็ใช้เวลาเป็นปีหรือสองปี' 'โห นานขนาดนั้นเลยหรอคะ'

'อืม บอสแค่เรื่องคุณภาพสินค้ามากๆ ถ้าไม่เวิร์กไม่มีทางปล่อยผ่านอย่างซาบปะรดที่ขายดีถล่มทลาย บอสก็คิดแล้วคิดอีกกว่าจะเจอส่วนผสมที่ถูกต้องจนสามารถนำวัตถุดิบมาทำชาผลไม้ใส่ไข่มุกอิติตดิลมบนแบบนี้ได้'

แค่ฟังเฉยๆ ยังไม่ทันได้ร่วมงานกับเขามาลิณีก็ยิ่งหลงรักบอสเจตต์ เข้าเต็มเป่า หลังจากนั้นอีกสองวันมาลิณีได้เริ่มฝึกงานในทีมของบอสเจตต์ แม้จะได้ทำงานในทีมเดียวกัน แต่ห้องทำงานก็เป็นห้องโถงใหญ่แบ่งที่นั่งเป็นคอกๆ บอสมีห้องทำงานของตัวเองอยู่ที่ด้านในสุด วันๆ เขาแทบไม่ได้ออกจากห้องทำงาน หรือ 'ห้องเย็น' ที่รุ่นพี่ในทีมชอบเรียก

หากไม่มีประชุมหรือไม่ต้องออกไปพบลูกค้าข้างนอกก็ไม่มีใครได้เห็นหน้าเขาเลย ยกเว้นธิดากับป้านิม แม่บ้านประจำออฟฟิศที่มักยกกาแฟเข้มสีดำเข้าไปให้ในห้องทุกเช้าและบ่าย

เขาไม่คุยเล่นและรักษาระยะห่างระหว่างเจ้านายกับลูกน้องเสมอ โดยเฉพาะกับพนักงานสาว ๆ

'บอสนะไม่รับผู้ช่วยเลยขา อายุต่ำกว่าสามสิบหอรกนะ'

ธิดาเปรยขึ้นหลังจากเริ่มเฝ้าในงานเลี้ยงส่งพนักงานคนหนึ่งในทีม

ที่ลาออกไปเรียนต่อเมืองนอก

'พี่ทำงานกับบอสมาตั้งแต่พี่ยังไม่มีลูก จนตอนนี้ลูกสองแล้วนะมะลิ บอสเปลี่ยนผู้ช่วยพี่ทุกๆ สองเดือน หลังๆ เลยเลือกแต่คนที่แต่งงานแล้ว ถ้ามีลูกแล้วยิ่งดี เพื่อวันไหนพี่ไม่มา แล้วเธอต้องไปธุระกับผู้ช่วยเลขาฯ ข้างนอกจะได้ไม่มีใครครหา พี่ว่าถ้าเลือกได้เธอคงเลือกพนักงานชายมากกว่า'

'บอสไม่ชอบผู้หญิงเหอะคะ'

'เธอคงไม่อยากให้พนักงานสาวๆ ที่ยังโสดมายุ่งุ่นวายมากกว่า มะลิก็เห็นว่าสาวๆ ในทีมนะไม่มีใครโสดสักคน แต่งงานแล้วทั้งนั้น'

'แต่มะลียังโสดนะคะ ทำไมบอสยอมให้เข้าทีมล่ะคะ เด็กฝึกงานคนอื่นก็ไม่มี'

ธิดายิ้มกว้างพลางหยิกพวงแกมยัย 'ก็น้องมะลียังเด็กมาก แล้วไม่ใช่สเปกของบอสด้วยนะสิจ๊ะ'

คำตอบของเลขาฯ ใหญ่ทำให้มาลินีหน้าเสีย ตัวขาหนีบราวกับถูกช็อตด้วยไฟฟ้า

'แล้วบอสชอบผู้หญิงแบบไหนคะ'

'จากที่สังเกตคู่ควงที่ควงออกงานส่วนใหญ่ก็ต้องสูง หุ่นดี ผอมยาว ดำขลับ หน้าคม สำคัญเลยคือต้องเซ็กซี่'

จบ... แยกย้ายค่ะ!

มาลินีนะทั้งขาสั่น ตัวอ้วน แล้วยังใส่แว่นอีก เรียกว่าห่างจากคำว่า 'เซ็กซี่' ไกลโข

'แล้วมะลิละ ชอบบอสสิเปล่า'

มาลินีหน้าแดงก่ำ รีบโบกมือหย้อยๆ หลบตาซ่อนความรู้สึกแทบไม่ทัน

'ไม่ชอบนะดีแล้ว บอสไม่เหมือนผู้ชายทั่วไปหรอกนะ บ้างงานมากกว่า'

บ้าผู้หญิง ถ้าเลือกได้พี่ว่าเธอคงอยู่เป็นโสดไปจนแก่'

'แล้วบอสไม่เคยมีแฟนเลยหรอคะ'

'พี่ไม่แน่ใจนะ แต่ถึงมีสุดท้ายก็ต้องเลิก เพราะคุณหญิงท่านคงให้บอส
แต่งงานกับคนที่ท่านเลือกเหมือนหลายคนอื่นๆ ที่ถูกท่านจับคลุมถุงชน
นั่นแหละ'

'น่าเศร้านะคะเนี่ย'

'แต่พี่ว่าบอสคงเฉยๆ เธอรักใคร่ไม่เป็นหรอก'

'หรือว่าที่บอสไม่คบใครเพราะบอสไม่ชอบผู้หญิงคะ'

ธิดาโบกมือ หัวเราะร่วน

'ไม่หรอก เธอก็มีเรียกผู้หญิงมาบริการบ้างเป็นครั้งคราว เพียงแต่บอส
โฟกัสที่งานเป็นหลัก ผู้หญิงเป็นเรื่องรอง หล່ๆ แบบนี้นะโหดนักละ
หักอกสาวๆ มานักต่อนัก หล่งๆ เลยไม่มีใครกล้าสารภาพรักต่อหน้าเธอ
ได้แต่ฝากของขวัญให้พี่เอาไปให้แทน'

มาลินีเจอคำขู่จากธิดาเข้าไปก็ใจฝ่ออยู่หลายวัน จากที่ตั้งใจจะ
สารภาพรักพร้อมยื่นช็อกโกแลตให้บอสเหมือนในการ์ตูนตาหวานเป็นอัน
ต้องแคนเชิล กระทั่งวันหนึ่งธิดาล้มป่วย เธอเลยถูกสั่งแถมขอร้องจากรุ่นพี่
ให้เป็นตัวแทนนำเอกสารเข้าห้องเย็น

'ทำไมต้องเป็นมะลิด้วยล่ะคะ'

'วันนี้ฟ้าบาทกริ้วอะไรมาไม่รู้ อารมณ์เสียแต่เช้า บ่านิมเอาจากแฟ
เข้าไปให้ถึงกับต้องรีบเผ่นออกมา พี่ธิดาไม่นำมาป่วยอะไรเอาวันนี้เลย
แถมยัยผู้ช่วยเลขขา หน้าแบนแล่นนั่นเล่นทิ้งจดหมายลาออกไว้ ซึ่งหนีไป
ตั้งแต่เมื่อเย็นวาน ทั้งภาระให้พวกพี่รับผิดชอบ'

วลัยพรหรือฟ็อย หัวหน้าฝ่ายมาร์เก็ตติ้งเกริ่นนำ

'แต่มะลิเป็นเด็ก เดี่ยวทำอะไรพลาดจะยังแยะนะคะ'

'แค่เอาเอกสารไปให้ฝ่ายบาทเซ็น พอฝ่ายบาทเซ็นเสร็จก็รีบแผ่นแนบออกมา ไม่มีอะไรหรอก แค่เข้าห้องเย็นเอง' ฤทัย หัวหน้าฝ่ายวางแผนธุรกิจ ตัดบทด้วยรอยยิ้มเย็น

แม้จะบอกกับเธอว่าไม่มีอะไรหรอกแต่ในแววตาของรุ่นพี่ทั้งสอง บอกว่ามันต้องมีอะไรแน่ๆ ถึงได้พร้อมใจกันบ๊ายหน้าที่มาให้เธอ

'อีกไม่กี่วันมะลิก็ฝึกงานเสร็จแล้ว แต่พวกพี่ต้องทำงานกันอีกนาน ยังไม่อยากถูกบอสเอ็ดเอานะ' อรวิหรือพี่ทราย หัวหน้าฝ่ายเซลล์ออกตัว ก่อนที่ล้วยพรจะเสริมต่อ

'มะลิเข้าไปเถอะนะ เดี่ยวพี่เลี้ยงชาบูโมโม'

แหม เอาของแพงมาล่อแบบนี้ มีหรือมะลิจะไม่ใจอ่อน แถมได้อยู่กันลำพังสองต่อสองกับบอสทั้งที โอกาสงามแบบนี้เธอจะพลาดได้อย่างไร

ทว่าพอสาวเท้าเข้าไปในห้องทำงานของบอสก็ชักใจผ่อ จากที่มุ่งมั่นก็ชักอยากถอยเท้ากลับหลังหันเสียให้ได้ เพราะบรรยากาศอึดครึ้มกับโทนสีดำของห้องทำงานนั้นขับเน้นความรู้สึกเย็นยะเยือกมากกว่าเย็นสบาย

'ธิดาละ' คนพูดเปรยขึ้นจากหลังโต๊ะทำงาน

'พี่ธิดาไม่สบายค่ะ'

'แล้วผู้ช่วยธิดาละ'

'คือ...พี่เขาลาออก ทั้งจดหมายไว้บนโต๊ะตั้งแต่เมื่อวานค่ะ'

สิ้นคำเขาก็กระแทกปากกาลงบนโต๊ะ ลูกไปยืนอยู่ริมหน้าต่างคล้ายกำลังสะกดอารมณ์เดือดพล่าน

'แล้วนี่เข้ามาทำไม'

'เอ่อ พี่อวยให้เอาเอกสารมาให้ฝ่ายอะ...หะ...ท่านเซ็นค่ะ'

'ผมไม่ใช่คนจ่ายศเจ้าอย่าง ไม่ต้องเรียกท่าน'

'คะบอส' มะลินีรีบวางแฟ้มลงบนโต๊ะ แล้วถอยกรูดมายืนประสานมืออยู่หน้าโต๊ะ ก้มหน้าจุก

'แล้วนี่ยื่นอะไร'

มาลินีเข้าใจแล้วว่าทำไมใครๆ ถึงพากันส่ายหน้าหรือ ไม่ยอมเข้ามาในห้องเย็น ขนาดเธอตกหลุมรักเขาหัวปักหัวปำ ขนแขนยังสแตนด๊าฟ อยากแผ่นแนบออกจากห้อง แต่ดันก้าวขาไม่ออกเสีย

'พื่ออะไร...บอกว่าให้รอบอสเซ็นเสร็จแล้วเอาออกไปละ'

'จะไม่ให้เวลาผมอ่านเลยรีไร'

'งะ...งั้นมะลออกไปก่อนนะละ'

'เดี๋ยว!'

มาลินีชะงักก็ไม่ได้แต่ยืนแข็งทื่อ เงยหน้ามองเขาเดินเข้ามาใกล้จนได้กลิ่นหอมน้ำหอมผู้ชายผสมกลิ่นบุหรี เขานั่งลงที่ขอบโต๊ะทำงานพลงกวาดตามองเธออย่างพิจารณา

'หน้าตาคุณๆ เราเคยเจอกันมาก่อนรีเปล่า'

เขาจำได้ เขาจำได้

มาลินีอกใจสั้นรัว คล้ายมีเต็มดวงหน้า

'ใช้เด็กที่ยกมือถามตอนผมไปบรรยายที่คณะเศรษฐศาสตร์รีเปล่า'

จากใจที่ฟูฟองแพลงเหลือเท่าเม็ดกวยจี เธอเรียนบัญชี ไม่ได้เรียนเศรษฐศาสตร์

'ไม่ใช่ละ' มาลินีส่ายหน้าอย่างหงอยๆ

'แล้วคุณชื่ออะไร'

'มาลินีละ เรียกว่ามะลิก็ได้ละ'

'ฝึกงานเป็นไง ทำอะไรบ้าง'

มาลินีบรรยายสิ่งที่เธอทำตลอดหลายอาทิตย์ที่ผ่านมา ขณะที่เขาก็มองหน้าอ่านเอกสารไปเรื่อยๆ ก่อนเปรยด้วยน้ำเสียงเย็นชา

'ก็ไม่ค่อยได้ใช้สมองเท่าไร'

มาลินีแทบสะดุดลมหายใจตัวเอง เลิกรักเขาตอนนี้ทันไหมเนี่ย

เขาเห็นเธอเงยบไปจึงเงยหน้าขึ้นกวาดมองดวงตากกลมโตหลังกรอบ
แว่นสายตาอย่างพินิจพิจารณาทำเอามาลินีหน้าร้อนเห่อ

'ทำไมหน้าแดง'

'คะ? มะลิหน้าแดงหรือคะ ไม่มั้งคะ'

หญิงสาวหัวเราะแก้มแก้ม พ่นลมออกจากปาก สบตาเขาทีหนึ่งก็ต้อง
รีบหลบตา มือไม้พันกันจนไม่รู้จะไปวางไว้ที่ไหน

บรรยายกาศในห้องเต็มไปด้วยความเงิบงันชวนอึดอัด แต่กลิ่นหอม
เย้ายวนชวนใจสั่นจากเนื้อตัวเขาชวนคิดพะลึงตึงตึงไปถึงไส้ถึงสะดือ ทำให้
พวงแก้มของเธอแดงเรื่อ

แขนแกร่งดึงเธอเข้ามาบดจูบ ก่อนกระซกเลื้อยเช็ดสีขาวยจนเม็ดกระดุม
หลุดกระจายไปคนละทิศละทาง มาลินีรีบยกมือขึ้นปิดบังทรวงอกอวบอ้อม
ในบราเซียร์ตัวจิ๋ว แต่เขากลับบดมือออก ก่อนก้มลงตีมด้าเนื้อตัวเธอ
อย่างหิวกระหาย มือหนาร้อนระอุเลื้อยลงมาลูบไล้เนื้อตัวบอบบางจนตัวเธอ
สั่นระริก

'คุณ...คุณ...'

มาลินีสั่งตั้งเขือก นัยน์ตาฉ่ำเยิ้มจากฉากพิศवासเปลี่ยนเป็นตื่นตระหนก
เมื่อเห็นแววตาคมกริบกำลังอ่านเธออย่างทะลุปรุโปร่ง

'คิดไปถึงไหนเนี่ยคุณ'

'กำลังเข้าด้ายเข้าเข้...มะ...มะลิหมายถึง บ้านี่มะ บ้านี่ทำกระดุม
ผ่ากันเปื้อนหลุด แก่สายตาไม่ดี เมื่อกี้เลยจะวานให้มะลิช่วยร้อยด้ายใส่เข็ม
ให้คะ'

มาลินีฝืนยิ้ม พยายามหลบตากลับฉากเร้าร้อนเข้าด้ายเข้าเข็ม
ในจินตนาการไว้ให้มิดที่สุด เขาไม่ได้พูดอะไรอีก รีบสะบัดปากกา
เขียนเอกสารแล้วยื่นให้

ตะ...แต่...ปลายนิ้วของเราชนกันจนต่างฝ่ายต่างสะดุ้งเหมือนไฟฟ้า

กระตุก เขารีบชักมือออก หยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาฉู้นิ้วแรงๆ คล้ายว่า เธอเป็นตัวเชื้อโรค

นอกจากปากร้ายแล้ว ยังขยับย่ำยี้หัวใจดวงน้อยของเธออีก คอยดูลีมาลีนี้จะไม่รักเขาแล้ว กลับไปนั่งเฝ้าโอป้าเล่นบอลตอนเย็นก็ได้

แต่...พอถึงเวลาจริงมาลินีก็ทำไม่ได้อย่างที่ตั้งใจไว้สักอย่าง เธอบอกตัวเองว่าจะเลิกรักเขา จะหาเหยื่อรายใหม่ไว้พินเล่น แอบกรีดโอป้าเกาหลีไปจนถึงนักดนตรีผมยาวสุดเท่ในผับแถวมหาชัย แต่กลับไม่มีใครโผล่เข้ามาในฝันของเธอได้เกือบทุกคืนเหมือนบอสเจตต์เลย

ในฝันนั้นเรากำลังจูบกันอย่างดูดดื่ม กระจกถอดแบบชัดสนิทกันราวกับถอดออกมาจากคัมภีร์กามาสูตรา แค່หวนนี้ถึงก็ทำเอามาลินีวาบหวามสะเทือนอาย หากเขารู้ว่าเธอคิดทะเล้งตั้งต้งกับเขาละก็ มีหวังเธอคงถูกแต่งออกจาก เจ.ซี.กรุ๊ป แทบไม่ทัน

หลังการฝึกงานจบลงริตาได้บอกกับเธอว่าเรียนจบเมื่อไรให้ส่งเรซูเม่และใบเกรดมาทางอีเมล แล้วริตาจะดิ่งตัวเข้าไปเรจี้ตเอง

'แล้วบอสโอเคหรือคะ'

'พี่ไม่เห็นเธอว่าอะไรนะ บอกว่าแล้วแต่พี่จัดการ'

มาลินีค่อยใจขึ้นขึ้นมาหน่อย อย่างน้อยเธอก็มีงานรองรับตั้งแต่วังเรียนไม่จบ แต่เพื่อเป็นหลักประกันว่าริตาจะไม่เปลี่ยนใจ เธอเลยคอยติดตอริตาเป็นระยะ ส่งขนมไปให้บ้าง เวลามีงานเลี้ยงของทีมงานริตาก็คะชวนเธอไปด้วยเป็นประจำเพราะมาลินีสนิทกับพี่ๆ ในทีมแล้ว

'บอสให้บัดเจ็ตสองหมื่น กินดื่มไม่อั้น'

หลายคนเฮลั่นแต่ก็ต้องอ้าปากค้างเมื่อริตาพูดต่อว่า

'พรุ่งนี้ประชุมแปดโมง บอสบอกห้ามขาด'

เหล่ารุ่นพี่พากันบ่นกระปอดกระแปดเรื่องความขยันเวอร์วังของ

บอสเจตต์ แต่พวกที่ทำงานกับบอสมาหลายปีไม่ยังมีใครยอมลาออกหากไม่จำเป็นจริงๆ จะยกเว้นก็แต่ผู้ช่วยเลขาฯ ของธิดานั่นแหละที่ขยันลาออกกันเป็นว่าเล่นเพราะทนอารมณ์เหวี่ยงของเจ้านายไม่ไหว

'งานเยอะเงินเดือนก็เยอะตาม แถมสิ้นปียังได้โบนัสมากกว่าบริษัทอื่นอีก ลาออกก็โง่ละ' วลัยพรมารู้สึกตึงสาวที่แต่งงานแล้วแต่ยังแต่งตัวสวยพริ้งตลอดเปรมชื่น

'ไปที่ไหนก็งานเยอะทั้งนั้นแหละ แต่อยู่ที่นั่นทำให้ทุกข์แค้นขึ้นนะ เพราะความอึดของบอสเนี่ยแหละ' ฤทัยเสริมต่อ

'สองสาวให้ทำอะไรมีปันทุกที แต่ให้ลาออกนี่เดินหนีนะ' ธิดาแซวมาลิ้นเลียอดหัวเราะตามไม่ได้

'ออยว๊านะถ้าลาออกไปนี้ตั้งบริษัทได้เลย ทำเป็นทุกอย่าง บอสแกลสอนเหมือนไม่สอน คนทำงานซุ่มๆ ไม่ตั้งใจเลยมักเกลียดแค้นหาว่าแกลเขี้ยวทนอยู่ได้ไม่นานก็ลาออกเหมือนผู้ช่วยพี่ธิดานั่นแหละ'

'แล้วพี่ธิดาละคะ ไม่อยากลาออกบ้างเหรอ ทำงานใกล้ชิดบอสขนาดนี้โดนเหวี่ยงบ้างไหมคะ'

ธิดาหัวเราะหึๆ 'แรกๆ ก็มีจะ แต่หลังๆ บอสไม่ค่อยกล้าเหวี่ยงพี่หรอก เธอรู้ว่าพี่เอาจริง พี่อยากลาออกไปดูแลลูก เธอเลยไปเหวี่ยงใส่ผู้ช่วยเลขาฯ แทน'

'ที่จริงใครๆ ก็อยากทำงานกับบอสนะ แกลเงินหนา แต่ก็ใช้งานจนคุ้มเงินละ' อรวิ หัวหน้าเซลล์ลูกหนึ่งเสริม

'เล่าให้ฟังแบบนี้ น้องมะลิยังอยากทำงานกับพวกพี่อีกรึเปล่าคะเนี่ย' อรวิแซวกลั้วหัวเราะ

'นั่นสิ ฤทัยยังอยากได้น้องมะลิมาช่วยวางแผนธุรกิจนะคะ'

'ที่สำคัญมะลิคือความหวังของหมู่บ้าน ถ้ามะลิพอเสียก่อน แล้วใครจะถือเอกสารเข้าห้องเย็นล่ะ ทุกวันนี้เวลาพี่ธิดาไม่อยู่ที่ไร พวกพี่นี่ต้องโยน

หัวโยนก้อยกันเลย' วลัยพรเสริมต่อทันที

หลังจากครั้งแรกที่มลินีสามารถถือเอกสารเข้าไปให้บอสเซ็นได้สำเร็จโดยไม่วิ่งร้องไห้ออกมา เธอเลยกลายเป็นคนโปรดของบรรดารุ่นพี่ มักถูกไหว่ว่านให้นำเอกสารเข้าไปให้หรือไม่ก็เข้าไปขออนุญาตทำโน่นทำนี่ จากบอสหน้าตุ่มเสมอ

ไม่ว่าเธอไม่ถูกเหวี่ยงหรือทรมาน โดนประจำ เพียงแต่เธอเห็นเป็นเรื่องเล็กน้อย เพราะขอแค่ได้เห็นหน้า ได้พูดคุยเล็กๆ น้อยๆ มลินีก็ชื่นใจ เก็บกลับไปนอนฟินตัวแตกแล้ว

'ฉันว่าแกต้องเป็นมาไซคิสต์แน่ๆ คนบวมๆ แบบนั้น ทนเข้าไปได้อย่างไร'

'เวลาปกติที่ไม่เหวี่ยงริน บอสใจดีจะตายไปแก ขออะไรก็ให้ บางครั้งเวลาเฉล่อย ยังยิ้มให้ฉันด้วย'

'ฉันว่าบอสต้องอ่อยแกไว้ใช้งานแน่ๆ'

กัลยาฟันธง แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้นจริงมลินีก็พร้อมถูกใช้งานหากได้เห็นหน้าเขาทุกวัน

หลังจากเรียนจบมลินีก็เข้าทำงานที่ เจ.ซี.กรุ๊ป พร้อมกัลยา เพื่อนสนิทสุดซี้ กัลยาทำงานในแผนกอาร์แอนด์ดี ซึ่งทำหน้าที่วิจัยและคิดค้นสินค้าตัวใหม่ให้บริษัท มีแล็บของแผนกอยู่ชั้นสิบสี่ ทำงานประสานกับมลินีซึ่งอยู่แผนกบัญชี ชั้นยี่สิบสอง

มลินีมารู้หลังจากเป็นพนักงานประจำได้สองเดือนว่ารุ่นพี่แผนกบัญชีที่เคยก่อเรื่องจนเธอเกือบไม่ผ่านการฝึกงานคนนั้นไม่ผ่านทดลองงานและถึงขั้นติดแบล็กลิสต์ของฝ่ายบุคคลเลยทีเดียว ส่วนสาเหตุจะเป็นอะไรนั้นมลินีไม่อยากรับรู้อีกแล้ว

มลินีเข้าทำงานในทีมของบอสเจตต์ มีหน้าที่ดูแลด้านวางแผนการเงิน

และร่วมทำบิสเนสแพลน โดยมีฤทัยเป็นหัวหน้า

งานหลักๆ ของเธอระหว่างรอแผนกอาร์แอนด์ดีคิดและทดลองผลิตภัณฑ์ตัวใหม่คือทำบิสเนสแพลนว่าสินค้าที่จะออกมานั้นควรขายอย่างไร ขายที่ไหน และต้องตั้งราคาขายเท่าไรถึงจะได้กำไรซึ่งต้องคำนึงต้นทุนของวัตถุดิบที่ฝ่ายจัดซื้อเป็นคนหาราคามา โดยราคาที่จะตั้งขายแบบยังได้กำไรนั้นต้องสอดคล้องกับราคาที่ลูกค้ากลุ่มเป้าหมายสามารถจ่ายได้ด้วย

ฤทัยเป็นหัวหน้างานสายตรง มาลีนี่จึงต้องเสนองานกับฤทัยก่อนเสมอ แต่ภายหลังเธอทำงานดีขึ้นทั้งยังมีสินค้าออกใหม่หลายตัว ฤทัยจึงดูเพียงคร่าวๆ แล้วให้เธอนำเสนอในที่ประชุม โดยบอสเป็นคนเคาะราคาคงสุดท้าย

แม้เกรดของเธอจะไม่ได้สูงลิบลัวและไม่ได้จบเมืองนอกมา แต่การได้ทำงานในทีมของบอสขึ้นชื่อว่าคัดแต่พวกหัวกะทิ ทำให้มาลีนี่กลายเป็นที่อิจฉาของพนักงานสาวๆ ไปโดยปริยาย ยกเว้นกัลยา เพื่อนสนิทสุดซี้ที่รู้ทุกอย่างเพราะเช่าหอพักอยู่ห้องเดียวกันตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัย จนทำงานมีเงินเดือนถึงได้แยกย้ายเช่าห้องพักของตนเองแต่ก็ยังอยู่ในอพาร์ทเมนต์หลังเดียวกันย่านพระรามสี่

'อิจนาก็บ้าละ เตี้ยเวรเหวี่ยงเตี้ยวจิกกัด ไม่รู้ว่าปากหรือกรรไกร ฉันคนนี้จะกระเดือกไม่ลง'

มาลีนี่เคยอยากถอนตัวแต่ติดตรงปีนขึ้นจากหลุมรักไม่ได้สักที เจอเขาวินหรือพูดจาไม่เข้าหูวันไหนเธอจะกลับมานั่งร้องไห้โฮที่ห้องพัก โดยมีกัลยาคอยอยู่เคียงข้าง

'หมูกระทะจะเยียวยาแגעเองมะลิ' กัลยาขกของกินขึ้นมามีปาลอบ

'ไม่ บอสเท่านั้นจะเยียวยาหัวใจดวงน้อยของฉันได้'

กัลยาทำเอา เช็งกับการเล่นใหญ่รัชดาลัยของเพื่อน 'แล้วแต่นะ ฉันฉันไปก่อนละ'

'ตะ...เตี้ยวสิ แก่ไม่คิดจะปลอบฉันอีกหน่อยเหอะ ฉันนอกหักอยู่นะ'

'แกอกหักเป็นรอบที่ร้อยแล้วมั้ง พอก่อนไหม ไปชอบคนอื่นบ้างก็ได้ นอกจากหลอกกับฉลาดแล้ว ฉันไม่เห็นว่าคุณจะอะไรดี แต่งตัวก็เซย วันๆ ใส่แต่เชิ้ตขาวกับกางเกงดำ กระเป๋าเอกสารที่ใช้เนี่ยโบราณมากมีแต่คนรุ่นพ่อใช้กัน มือถือก็ตกรุ่น จะใช้ก็ต้องหยิบออกจากซองมือถือที่เอวรวมๆ แล้วคือมีความสูงสูงมากกก'

'เขาเรียกคลาสสิกยะ'

'คลาสสิกกับเซยมันมีเส้นบางๆ กันอยู่นะมะลิ บอสของแกเนี่ยเรียกว่าเซย วันไหนไม่ได้ออกข้างนอกก็ใส่แต่เชิ้ตขาวกางเกงดำกับรองเท้าสีดำเก่าๆ ผมก็ไม่ได้จัดทรง มีตัวอย่างเดียวตรงฉลาดกับหล่อนี้แหละ ฉันได้ยินสาวๆ ในออฟฟิศเม้าท์กันว่าเวลาจะออกงานหรือออกสื่อที่ไหน คุณหญิงต้องส่งสไตล์ลิสต์ ช่างหน้า ช่างผมมาแต่งตัวให้ เพราะรู้ว่าหลานชายไม่มีเทสต์เรื่องพวกนี้เลย ให้เลือกเองคงทำท่านขายชีหน้าเปล่าๆ'

'บอสต้องใช้สมองในการทำงานมากกว่าปะ จะให้มาสนใจเรื่องหยาบหยาบพวกนี้ได้ไง'

มาลินีเถียงแทนเข้าทำนอง...ผู้ชายชั่วใครอย่าแตะ

แต่พอแก้ตัวแทนบอสสุดที่เลิฟแล้ว เธอก็นั่งถอนหายใจต่อ

'ลาออกไปหมละ'

จู่ๆ ก็ลยาก็แทรกขึ้นแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

'ไม่เอา ฉันกลัวบอสอนัธ'

'บอสไม่อนุธิด่าง่ายๆ หรือก ไม่ลาป่วย ไม่ลาพักร้อน แถมรองรับอารมณ์หงุดหงิดของพ่อเจ้าประคุณได้ทุกชนิด จะไปหาพนักงานดีเด้นแบบนี้ได้จากที่ไหนอีก แก่แกล้งเปรยๆ ว่าจะลาออกสิ เพื่อเขาจะขึ้นเงินเดือนให้'

'ฉันว่าเปลืองๆ จะโดนหักเงินเดือนนะสิไม่ว่า บอสเหมือนชาวบ้านเสียที่ไหน'

'ถ้าหักก็ลาออกเลย มีอย่างที่ไหน งานหลักก็ต้องทำ งานผู้ช่วยเลขานุการก็ต้องสู้ นี่ตกลงเขาจะไม่หาผู้ช่วยเลขานุการคนใหม่แล้วหรือ ก็จะให้แกทำถาวรเลยหรืง'

'ฉันก็ไม่ได้ยุ่งอะไร...'

'หิวงานกลับมาทำที่ห้องยันเที่ยงคืนตีหนึ่งเรียกไม่ยุ่งหรือมะลิจะรักจะชอบให้มันมีลิมิตบ้าง'

คิดไปคิดมามาลินีชักคล้อยตามจึงลองวัดใจทำตามแผนของกัลยา แก่งย่นหนังสือลาออกให้เขาในวันถัดมา เขากำลังอยู่ในดงเอกสารปึกโต จึงปรายตามองเพียงเล็กน้อย

'นี่อะไร'

'จดหมายลาออกค่ะ' เขาเลิกคิ้ว เงยหน้ามองเธอครู่หนึ่งคล้ายคาดไม่ถึง 'แล้วจะไปทำที่ไหน'

'นั่นสิไปทำที่ไหนดี มาลินียังไม่ได้คิดเลย เธอคิดแล้วจะได้เห็นจากเขายื้อยุดเกาะกุมมือเธอไว้เพราะขาดเธอไม่ได้ แล้วเธอก็จะยอมเป็นทาสรักผู้รักดีต่อไป ทว่าภาพที่เห็นของจริงคือเขาก็หันหน้าอ่านเอกสารตามเดิมพลงเปรยเสียงเย็นชา

'วางไว้ เดี๋ยวผมเซ็นให้' อ้อ บอกริตาเรียกฝ่ายบุคคลมาหาผมหน่อย'

เขาไม่ได้สนใจน้ำตาที่กลิ้งลงบนพวงแก้มสีชมพูระเรื่อของเธอเลยสักนิด

หลังจากบรรดารุ่นพี่ในที่รู้ข่าวการลาออกของมาลินีก็รวมตัวกันเข้ามาในห้องเพื่อยับยั้งการตัดสินใจของบอส แต่เพียงครู่เดียวก็ต้องถอยกรูดออกมา เหลือเพียงริตาที่ยังยืนเผชิญหน้าเจ้านายหนุ่ม

มาลินีขยับตัวเข้าไปแอบมองอยู่ตรงช่องว่างระหว่างประตูห้องทำงานที่เปิดแง้มอยู่พร้อมฤทัย วลัยพร และอรวี

'ผมใจร้ายตรงไหน ก็เขาลาออกเอง ผมแค่อนุมัติให้ เขาน่าจะดีใจด้วยซ้ำ'

ที่ผมนุ่มดี'

'น้องมะลิตั้งใจทำงาน นิสัยน่ารัก ใครๆ ก็เอ็นดูน้องทั้งนั้น เด็กแบบนี้หาไม่ได้ง่ายๆ บอสน่าจะรังไ้มากกว่ายอมนุ่มดีง่ายๆ นะคะ'

'ผมคัดแต่เพชรนะธิดา ไม่ได้โกยกรวดโกยหินเข้าทิม ถ้าเขาไม่ยอมทำงาน ผมจะได้หาคนเก่งๆ มาแทน'

มาลินีน้ำตาร่วงเพาะอาบสองแก้ม หัวใจดวงน้อยสั่นสะท้านยามถูกเขาเชือดเฉือน

'น้องมะลิทำงานหนักมากนะคะ มาเข้ากลับตึก ทำตามทีบอสสั่งทุกอย่างก็เพราะ...' ธิดายังไม่ทันพูดจบก็เฝ้มปากก่อนจะตัดบท 'เอาเป็นว่าถ้าบอสเซ็นอนุมัติ ธิดาจะลาออก'

เจตต์นิ่งงันคล้ายกับคาดไม่ถึงว่าเลขชาย ที่ทำงานด้วยกันมาเป็นสิบปี จะตั้งเงื่อนไขแบบนี้

'รู้ตัวไหมธิดาว่าไม่ควรขู่ผม' เขาขบกรามแน่น เดินตึงตังไปมาก่อนสั่งเสียงเข้ม

'เรียกเด็กนั้นเข้ามา!'

ธิดาออกมาแจ้งประกาศิตจากเบื้องบน มาลินีก็มหันตุด เดินเจียมเจียมเข้าไปในห้องเย็นอย่างเชื่องช้าราวกับเดินเข้าสู่ลานประหาร ร่างกายของเธอร้อนระอุ เหงื่อภาพแตกซ่านเหมือนซอ่มลงนรก

เขายืนหันหลังอยู่ริมกระจกหน้าต่าง ส่วนเธอยืนเยื้องอยู่ทางด้านหลังของเขา นี่เป็นช่วงเวลาเงียบงันที่ต่างฝ่ายต่างไม่พูดอะไร ครู่หนึ่งเขาก็หันกลับมาโยนซองจดหมายลาออกของเธอลงถึงชยะ ก่อนประกาศิตเสียงเข้ม

'ผมไม่อ่อนนุ่มดี!'

มาลินีเงยหน้าฟឹบทั้งน้ำตานองหน้า

'ร้องให้ทำไม เสียใจที่ไม่ได้ลาออกเหรอ'

หญิงสาวยกหลังมือขึ้นปาดน้ำตา ก่อนโผล่เข้าสวมกอดเขาไว้ทั้งตัว
'มะลิดีใจต่างหากที่บอสไม่อุน่มาตี'

เธอร้องไห้โฮเหมือนเด็กๆ เขายกมือขึ้นค้ำกลางอากาศคล้ายทำตัว
'ไม่กลัวว่าจะกอดปลอมหรือผลึกเธอออกดี' ครู่หนึ่งเขาก็พูดด้วยน้ำเสียง
ติตรำคาญ

'เสื้อผมเปียกหมดแล้ว'

มาลินีไม่ยอมยกเงาหน้าจากแผงอกกว้างตั้งเปรี๊ยะเลย ตัวเขาหอมกรุ่น
มีกลิ่นบุหรืผสมกลิ่นน้ำหอมผู้ชายชวนใจสั่นเป็นบ้า แม้ลุดของบอสจะ
มีความเขยอยู่ในตัว แต่ขณะเดียวกันก็มีเซ็กซ์แอฟฟี่ลสูงมาก อยู่ใกล้เขาที่ไร
เธอเป็นต้องคอยคิดถึงแต่ฉากรักแสนวาบหวาม

ทว่าบอสของเธอไม่เหมือนคนปกติ เขาไม่เคยปลอมใคร ถนัดแต่
กินหัวชาวบ้าน ขึ้นเธอไม่ปล่อยมือตอนนี้คงโดนกินหัวเป็นรายต่อไป มาลินี
ยอมคลายอ้อมแขนออกแล้วยกมือไหว้ ก่อนจะรีบสาวเท้าออกจากห้อง
พร้อมตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะยัดขาเก้าอี้ไว้ให้แน่น

ใครหน้าไหนก็อย่าหวังเลื้อยขาเก้าอี้เธอ...ไม่งั้นได้มีตายกันไปข้าง!

บทที่ 1

จูบของบอส

ของขวัญวันเกิดที่มลินีอยากได้ที่สุดในทุกๆ ปีคือ...จูบของบอส!
คิดๆ ไปแล้วก็มีความเพ้อฝันที่มองไม่เห็นความเป็นไปได้ ขณะที่
กัลยาเปลี่ยนแผนไปแล้วสองคน มลินีก็อยู่กับความโสดมาแปดปีแล้ว
ส่วนบอสสุดที่เลิฟถึงจะยังคงโสดอย่างเจตนาแต่ก็คงสาวสวย
คนแล้วคนเล่าออกงานสังคมให้เธอเข้าใจเล่นไม่หยุด
วันนี้เป็นวันเกิดของมลินี เธออยากชวนเขาไปงานเลี้ยงฉลองวันเกิด
ตอนเย็นด้วยกัน แต่รู้ว่าเขาหลีกเลี่ยงที่จะสูงลิ้นกับลูกน้อง โดยเฉพาะกับ
สาวๆ เพราะไม่อยากเป็นที่ครหาในทางชู้สาว เขาเลยหึงมาสองหมื่น
หลังจากธิดาเข้าไปแจ้งว่าเย็นนี้จะมิงานเลี้ยงตอนเย็นที่ร้านอาหารเจ้าประจำ
"มะลิควรเข้าไปชวนบอสไหมคะ"
"พี่กลัวจะหมดสนุกกันนะสิ"
มลินียิ้มแหยๆ เห็นที่มิงานคนอื่นล้วนพากันส่ายหน้าเมื่อได้ยินว่า
เธอจะชวนบอสไปด้วย ทว่าความรู้สึกผิดผสมกับความห่วงใยทำให้เธอ
อ้างว่าลืมกระเป๋าสตางค์ไว้ที่โต๊ะทำงาน ให้พวกเขาลงไปคอยข้างล่าง
แล้วรีบย้อนกลับเข้ามาในออฟฟิศ ก่อนจะพบบอสทูนหัวของเธอเดินออกจาก

ห้องทำงานมาเติมกาแฟ

"บอสจะรับกาแฟหรือคะ เต๋ยมะลิทำให้คะ"

เธอไม่รอให้เขาตอบก็คว้าถ้วยกาแฟจากมือหนาไปกดเครื่องชงกาแฟอัตโนมัติให้ โดยมีเจ้านายเดินตามเข้ามาในครัวขนาดเล็กซึ่งอยู่ทางปีกขวาของออฟฟิศ

ไม่รู้ว่เพราะครัวเล็กเกินไปหรือเป็นเพราะความฟุ้งซ่านของเธอที่กำลังแผลงฤทธิ์กันแน่ เธอจึงรู้สึกว่แผ่นหลังของตนร้อนวูบวาบเมื่อร่างสูงใหญ่ยืนพิงสะพานกับขอบตู้กลางจับจ้องเธอไม่วางตา

ยังอยู่ด้วยกันตามลำพังในห้องครัวเล็กๆ แบบนี้ยิ่งทำให้บรรยากาศรอบตัวชวนสยิวก๊วขึ้นเป็นกอง

"เอ่อ บอสจะรับอาหารเย็นด้วยไหมคะ มะลิจะสั่งไว้ให้"

มาลินีถามทั้งที่ไม้ได้หันกลับไปมอง ทว่ากลับรับรู้ได้ถึงไอร้อนผ่าวที่แผ่ช่นออกมาจากเรือนกายล่ำสัน ส่งผลให้หัวใจของเธอเต้นตึกตักได้แต่เพ่งสมาธิอยู่ที่แก้วกาแฟตรงหน้า

ปกติช่วงเย็นเธอจะมีหน้าที่คอยจัดหาแครกเกอร์หรืออาหารเบาๆ กับกาแฟไปให้เขาที่ห้องทำงานเป็นประจำ เขาไม้ใช่คนทานเก่ง ผิดกับเธอที่ชอบทานเป็นกิจวัตร หากไม้มีคนจัดอะไรให้เขาก็ไม้ทาน มีแค่กาแฟเข้มๆ แก้วเดียวก็อยู่ได้ทั้งคืน

แต่วันนี้เธอจะไม้อยู่จึงอดห่วงไม้ได้ "เห็นธิดาบอกว่าวันนี้วันเกิดเธอ"

"คะ"

มาลินีหันกลับมายิ้มแ้มปรี ตากลมโตเปล่งประกายระยิบระยับด้วยความหวังริบหรี่ รอคอยคำอวยพรหวานชื่นใจ ทว่าเจตต์ก็คือเจตต์ เขายังคงเป็นเจ้านายทุนหัวที่ทื่อมะลื่อ เย็นชาและไร้หัวใจเช่นเดิม

"ไปสนุกกับทีมงานเถอะ เต๋ยมมจัดการเอง"

เขาคว้าแก้วกาแฟออกจากเครื่องชงกาแฟอัตโนมัติเมื่อมันส่งสัญญาณว่

เสร็จเรียบร้อยแล้ว ก่อนหันหลังเดินออกจากครัว แต่ความห่วงใยตามประสาหญิงสาวที่แอบหลงรักเจ้านายทำให้มาลินีค้ำนไล่หลัง

"ให้มะลิโทรสั่งดีกว่าคะ บอสจะได้มีเวลาทำงาน เย็นๆ แบบนี้ เอาเป็นสลัดผักกับปลาอย่างใหม่คะ มะลิจะกำชับที่ร้านว่าขอน้ำสลัดบัลซามิกทานหน่อยนะคะจะได้ไม่อ้วนท้อง"

เขาหยุดยืนที่กรอบประตูพาลางสายศีรษะ "ไม่เป็นไร"

"หรือจะเอาข้าวต้มเครื่องใหม่คะ มะลิจะย้ำกับที่ร้านว่าให้เลาะก้างปลาออกให้หมด"

"ไม่ต้องหรอก"

"แต่ว่า..."

เขาย่นคิ้วพาลางสาวเท้กลับเข้ามาในครัวจนมาลินีถอยกรูดจนแผ่นหลังพิงเข้ากับขอบตู้

"ห่วงผมมากหรือ"

ร่างสูงใหญ่กำยำของเขาบัดบังจนผู้หญิงหุ่นอวบอัดอย่างเธอรู้สึกตัวเล็กลงไปถนัดใจ ดวงหน้าหล่อคมสันน้อมลงมาควานหาคำตอบจากดวงตาใสแจ้ว แต่เพียงครู่เดียวมาลินีก็รีบเบี่ยงหน้าหลบแวตาร้อนแรง

เรายืนนิ่งกันอยู่แบบนั้นโดยไม่มีใครเอ่ยคำใดออกมา เป็นความเงียบงันที่มีเพียงเสียงหัวใจของเธอเต้นกระหน่ำคืบอยู่ในทรวงอก ครู่หนึ่งเขาถึงถอยไปพิงสะโพกกับขอบตู้ เว้นระยะระหว่างเราพอสมควรพาลางยกแก้วกาแฟขึ้นจิบด้วยท่าที่สบายๆ ตรงข้ามกับมาลินีที่ใจเต้นโครมคราม ในสมองเริ่มจินตนาการถึงฉากเร่าร้อน

...ลำแขนบอบบางคล่องรอบลำคอแกร่ง ดึงดวงหน้าหล่อเหลาลงมาบดจูบ ก่อนที่เขาจะอุ้มเธอขึ้นไปวางพาดบนขอบตู้ แยกเรียวขาของเธอออกเพื่อเปิดทางให้เขาขยับเข้ามา ขณะที่ฝ่ามือหนาได้รูปเลื่อนขึ้นกอบกุมทรวงอกอึดซึ่งตุนตันผ่านเสื้อเชิ้ตสีฟ้าของเธอออกมาเรียกร้องความสนใจ

จากเขา

"เป็นอะไรไป เรียกก็ไม่ตอบ"

มาลินีสะดุ้งเฮือก รีบใช้ฝ่ามือสองข้างประกบหน้าตัวเองดังเพียะให้
ตื่นจากฉากพิศวาส ทว่าเขากลับคว้าข้อมือเธอมาบีบไว้ ประกายความ
ไม่พอใจผุดวาวขึ้นในดวงตาคมกริบคู่นั้น

ปลายนิ้วแข็งแรงยกขึ้นไล่เบาๆ ที่พวงแก้มใส ทำเอามาลินีเบิกตาโพลง
ไม่รู้จะเก็บความตื่นเต็นระคนวาบหวนนี้อย่างไร

"เจ็บรีเปล่า"

หญิงสาวส่ายหน้าหรือ ถ้อยคำทั้งหลายทั้งปวงไม่อาจล่วงพ้นออกจาก
ริมฝีปากกราวกับถูกเขาสะกดไว้ด้วยนัยน์ตาร้อนแรง

แต่เพียงครู่เดียวเขาก็ทิ้งมือลงเหมือนเพิ่งระลึกได้ว่ากำลังทำอะไรอยู่
แล้วหันไปคว้าแก้วกาแฟก่อนจะรีบจ้ำออกจากครัว ทิ้งให้มาลินีมองตาม
ด้วยรอยยิ้มแบ่งบานอยู่เต็มหัวใจ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625376.html>